

NIEZŁOMNY (2) *ai*

e oraz o jasne.

sg m A niezłomny (1). ◇ [I niezłomnym.] ◇ n I niezłomnym (1). ◇ [pl I n niezłomnymi.]

Sł stp, Cn brak, Linde XVI – XVIII w.

Taki, który nie da się złamać, niemożliwy do zniszczenie (2) : Tám mu [w Egipcie Józefowi] pętá na nogi ciężkie włożono/ Y żelázem niezłomnym grzbiet obciążono. KochPs 158; [nawet w otchłiftey przepaści/ nie złomnymi pętámi przykowány ieft [szatan]/ od tey ktora władzą nie wypowiedziáną od Syná y przez Syná fwego nád nim otrzymála. BzowRóż A3 (Linde)].

[Wyrażenie: »dyjament niezłomny«: obáč iáko mocniejszy niż Diámentem niezłomnym/ pokazuje sie Pan w tey fwoiey ciężkiej męce. BzowRóż 64 (Linde).]

W przen (1) :

W połączeniu szeregowym (1): Wziął w rękę [Jupiter] ostry piorón/ piorón niezgálfzony/ Niepochybny/ niezłomny/ którym więc/ rzecz tęga/ Przez ziemię aż do piekła oštátniego sięga KochMuza 27.

Synonimy: nieprzełomiony, nieułomny.

Cf NIEZŁAMANY, NIEZŁOMIONY, NIEZŁOMISTY